

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.031/2026/6/II.

A felperes:

Felperes1, Cím2.

A felperes képviselője:

benyújtó1, cím8

(ügyintéző: dr. Gáspár Attila Tibor ügyvéd)

Az alperesek:

Alperes3, Cím4.

III. rendű

Alperes4, Cím4.

IV. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. László Péter András ügyvéd, képviselő címe1

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 2.P.20.119/2025/14.

A fellebbezést benyújtó fél: III. és IV. rendű alperesek

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. és IV. rendű alpereseknek egyetemlegesen 230.000 (kétszázharmincezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 159.000 (százötvenkilencezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes, valamint a III. és IV. rendű alperesek egyaránt politikusok, országgyűlési képviselők. 2023. december 18. napján a [\[2\] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a III. rendű alperes megsértette a jóhírnevét azzal, hogy 2023. december hó 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profilján megosztotta, ezáltal híresztelte a 2023. december hó 18. napján a](http://portál neve internetes portál felületén a https://portál neve/link/ link alatt „cikk címe” címmel cikk jelent meg, melyben írtak szerint Felperes1 személyesen járt közben név magánjellegű ügyeiben – a 2021. évi telekegyesítési eljárása során – hivatal nevenál, mely cikket a III. és IV. rendű alperesek 2023. december 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profiljukon megosztották.</p></div><div data-bbox=)

Felperes1 Úrtól szíves elnézését kérem.” Kérte továbbá, hogy állapítsa meg, a IV. rendű alperes megsértette a felperes jó hírnevét azzal, hogy 2023. december hó 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profilján megosztotta, ezáltal híresztelte a 2023. december hó 18. napján a <http://portál> neve internetes portál felületén a <https://portál> neve/link/ link alatt a „cikk címe” címmel megjelent cikket, amelyben Alperes1 (a cikk szerzője) által tett valótlan tényállítást híresztelte, miszerint Felperes1 személyesen járt közben név magánjellegű ügyeiben hivatal nevenél, 2021- ben név telekegyesítési eljárása során. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a IV. rendű alperest, a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profilján tegye közzé az alábbi közleményt: „2023. december hó 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profilomon megosztottam, ez által híreszteltem a 2023. december hó 18. napján a <http://portál> neve internetes portál felületén a <https://portál> neve/link/ link alatt a „cikk címe” címmel megjelent cikket, amelyben azt a valótlan tényállítást híreszteltem, miszerint Felperes1 személyesen járt közben név magánjellegű ügyeiben hivatal nevenél 2021- ben név telekegyesítési eljárása során. Felperes1 Úrtól szíves elnézését kérem.”

[3] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, 2:44. §-ára, 2:45. § (2) bekezdésre, 2:51. § (1) bekezdés a)-d) pontjaira alapította.

[4] Álláspontja szerint a kifogásolt, a III. és IV. rendű alperesek által 2023. december 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalukon megosztott cikk tartalma, mely szerint „És ez a barátság annyira szoros, hogy Felperes1 személyesen járt közben név magánjellegű ügyeiben hivatal nevenél, 2021- ben név telekegyesítési eljárása során – legalábbis erről tanúskodik a szerkesztőségünkhöz eljuttatott hangfelvétel. Ez pedig a hivatali visszaélés és más bűncselekmények gyanúját veti fel.”, egyértelműen tényállítás, mely valótlan. Az személyét tekintve sértő, különös tekintettel arra, mivel a cikk szerzője hozzáfűzi azt is, hogy „Ez pedig a hivatali visszaélés és más bűncselekmények gyanúját veti fel.”, utalva ezzel a vélelmezett közbenjárás kriminatív jellegére, valamilyen bűncselekmény tényállásának felperes általi megvalósítására, amely tényállítás így összességében alkalmas a jóhírnevének megsértésére. A cikk szerzője által közzétett cikk tartalmából az lenne a formális logika és a nyelvtani értelmezés alapján megállapítható, hogy valamilyen anyagi vagy egyéb jogellenes előnyt adva, ígérve vagy elfogadva, nével fennálló személyes kapcsolatára figyelemmel nyújtott vagy ígért segítséget egy telekegyesítési eljárás elintézésében. A fent hivatkozott tényállítás konkrét eseményt ír le, ezért az objektív valóság hitelének látszatát kelti, különösen úgy, hogy egy nyilvánosságra nem hozott hangfelvételt is hivatkozik a tényállítás forrásaként. Az állított, valótlan magatartási forma negatív társadalmi megítéléséből eredően alkalmas arra, hogy sérelmet okozzon társadalmi megbecsülésében, különös tekintettel arra, hogy potenciálisan bűnrészesi szerepet tulajdonít személyének egy adott esetben büntetőjogi tényállást megvalósító cselekmény elkövetésében.

[5] A III. és IV. rendű alperesek azzal, hogy megosztották a közösségi oldalon a valótlan tényállítást tartalmazó cikket, híresztelték a valótlan tényállításokat. Közmegbíztatásukból eredően is elvárható lett volna, hogy megkíséreljék tisztázni a személyére tett tényállítások valóságtartalmát, ezt a gondosságot és körültekintést egyik

alperes sem tanúsította. A valótlan tényállítás tekintetében semmilyen szintű túrésí kötelezettsége nincs.

[6] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy Facebook oldalukon megosztották a felperes által sérelmezett cikket, ezzel azonban a közéleti szereplő felperes jóhírnévhez való jogát nem sértették meg. Mind a felperes, mind pedig az alperesek országgyűlési képviselők, ekként közéleti szereplők. Adott esetben a felperes jóhírnévhez fűződő jogának, valamint az alperesek véleménynyilvánítási szabadságához fűződő jogának összeütközése áll fenn. Az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlata alapján a felperes által sérelmezett cikk a közéleti kérdés körén belül marad, az közérdekű témában kifejtett állásfoglalást tartalmaz, felperes közéleti tevékenységével kapcsolatos témát tárgyalja. Az alapjogi kollízió alapja egyrészt a cikk szerzőjének személyes meggyőződését közlő megszólalás, értékítélet („Ez pedig a hivatali visszaélés és más bűncselekmények gyanúját veti fel.”), másrészt egy olyan tényállítás („Felperes1 személyesen járt közben név magánjellegű ügyeiben hivatal nevenál”), amely hitelességének ellenőrzése az alperesektől az ügy jellegéből, illetve tárgyából és a felek személyéből fakadóan, tekintettel az újságírók informátor védelemhez való jogára is, nem volt elvárható. Vitatták továbbá, hogy a hivatkozott tényállítás alkalmas lenne a felperes jóhírnévhez való jogának megsértésére, ugyanis a „személyesen járt közben” kifejezés sem önmagában, sem az egész szövegkörnyezetet figyelembe véve nem jelenti valamely büntetendő, vagy jogellenes tényállás kimerítését.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a III. és IV. rendű alperesek megsértették a felperes jóhírnevét azzal, hogy 2023. december 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profiljukon egyaránt megosztották a 2023. december 18. napján a [\[8\] Határozatának indokolásában a Ptk. 2:43. § d\) pontjában, a Ptk. 2:45. § \(1\) és \(2\) bekezdésében foglalt szabályozást hívta fel. A becsület és a jóhírnév megsértésének elhatárolása körében rámutatott, hogy a jogsértés tárgya előbbi esetében a](http://portál neve internetes portál felületén a https://portál neve/link/link alatt a „cikk címe” címmel megjelent cikket, ezáltal híresztelték az abban megjelent azon valótlan tényállást, miszerint a felperes személyesen járt volna közben név magánjellegű ügyeiben – 2021. évi telekegyesítési eljárása során – hivatal nevenál. Kötelezte a III. és IV. rendű alpereseket, hogy tizenöt napon belül a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profiljaikon egyaránt tegyék közzé az alábbi közleményt: „2023. december 20. napján a www.facebook.com közösségi oldalon fenntartott profilomon megosztottam a 2023. december 18. napján a http://portál neve internetes portál felületén a https://portál neve/link/link alatt a „cikk címe” címmel megjelent cikket, ezáltal híreszteltem az abban megjelent azon valótlan tényállást, miszerint a felperes személyesen járt volna közben név magánjellegű ügyeiben – 2021. évi telekegyesítési eljárása során – hivatal nevenál. Felperes1 Úrtól szíves elnézését kérem.” Kötelezte a III. és IV. rendű alpereseket, mint egyetemleges kötelezetteket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg a felperesnek 723.900 forint perköltséget. Kötelezte a III. és IV. rendű alpereseket, mint egyetemleges kötelezetteket, hogy fizessenek meg az esedékesség napjáig az állam javára – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 31.500 forint meg nem fizetett eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.</p></div><div data-bbox=)

véleménynyilvánítás módja – azaz nem a vélemény tartalma, amely az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozata értelmében feltétlen alkotmányos védelmet élvez, hanem a véleménynyilvánításnak a közlés célján túlmutató, a társadalmi konvenciókkal össze nem egyeztethető hangnemű jellege –, utóbbi esetében pedig az igényérvényesítő felet sértő állítás ténybeli valótlan-sága. Az alapvető különbség az, hogy míg a becsületsértés kifejezőmódjában bántó véleménynyilvánítással, addig a jóhírnév megsértése valótlan tényállítással valósítható meg. A tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása pedig az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történik: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlan-sága bizonyítható, az tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény (BDT2020. 4235.).

[9] A perben az alperesek nem tették vitássá, hogy a portál neve oldalon megjelent perbeli cikket a saját Facebook profiljukon megosztották, maguk is úgy nyilatkoztak, hogy a per tárgyát képező cikknek a felperesi személyes közbenjárással kapcsolatos része tényállítás, míg a cikk azon része, amely hivatali visszaélés gyanújának felmerülésére utal, véleménynyilvánításnak minősül, e közlést azonban a felperes nem tette a per tárgyává. Az alperesek nyilatkozata szerint a felperes személyes közbenjárásával kapcsolatos tényállítás valós, így a PK 14. számú állásfoglalás értelmében az alperesek bizonyítási érdekébe tartozott e tényállítás valóságának bizonyítása. Ezzel szemben az alperesek bizonyítást nem ajánlottak fel, melynek jogkövetkezményét maguk kötelesek viselni. Mivel pedig a fél saját tényállításának bizonyítására a saját személyes meghallgatása objektíve alkalmatlan, másrészt az alperesek maguk nyilatkoztak úgy írásbeli ellenkérelmükben, hogy nyilvánvalóan nincsenek abban a helyzetben, hogy a perbeli közlés ténybeli valóságát bizonyítsák, személyes meghallgatásukat, mint szükségtelent az elsőfokú bíróság mellőzte. Az alperesi bizonyítás elmaradásának jogkövetkezményeként azt állapította meg, hogy a perbeli tényállítás valótlan.

[10] A jóhírnévsértésre alkalmas, sértő jelleg tekintetében a per tárgyává tett, a fentiek szerint ténybelileg valótlan közlést a kontextus egészének összefüggéseiben kellett vizsgálni, figyelemmel a jelen ügyben is irányadó PK 12. számú állásfoglalásra. Megítélése szerint a perbeli közlés egyértelműen sértő, a felperes társadalmi értékítéletének hátrányos befolyásolására alkalmas kijelentés, hiszen a cikk felperesre tartozó lényegi mondanivalója az, hogy a felperes bűncselekmény (hivatali visszaélés) gyanúját is felvető, azaz tiltott, meg nem engedett, jogsértő módon befolyásolta barátjának egy telekalakítás tárgyában indított közigazgatási eljárását.

[11] Kétségtelen, hogy a felperest – szintén nem vitatott közszereplői minőségére tekintettel – fokozott tűrési kötelezettség terheli (Ptk. 2:44. §), ez azonban nem jelenti azt, hogy a személyével kapcsolatos valótlan tényállításokat is el kellene tűrnie, a hamis tényállítások ugyanis nem élveznek alkotmányos védelmet. E körben utalt az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozat [62] bekezdésében, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.406/2024/4., 2.Pf.20.395/2024/4., 8.Pf.20.034/2022/5., valamint 8.Pf.20.800/2021/5. számú eseti döntéseiben kifejtettekre.

[12] Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben nem közügyek szabad megvitatása vagy politikai vita keretében megfogalmazott véleményről (értékkéletről, kritikáról, bírálatról) van szó, amelyet a felperes közszereplői minőségéből következően még akkor is túrni köteles, ha az kifejezetten sarkos, bántó, vagy éppen trágár, hanem egy teljes egészében bizonyítatlanul maradt, ezért valótlannak, meg nem történtnek tekintendő konkrét múltbéli eseményre (tényre) vonatkozó állításról. Ebből következően az alperesi védekezéstől eltérően semmilyen alapjogi kollíziót nem tudott azonosítani.

[13] Mindezek alapján a jogsértés tényét megállapította a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerint. A személyiségi jogsértésre Facebook bejegyzésben került sor, ezért az ugyanilyen formában történő kért elégtételadást [Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pont] megfelelőnek és arányosnak találta. Az alperesek a személyiségi jogsértés alkalmazni kért objektív szankcióit tartalmilag nem vitatták, így azokat a bíróság érdemben nem érintette, pusztán nyelvhelyességi-stilisztikai szempontból korrigálta azokat.

[14] A felperes pernyertessége folytán felmerült költségeit a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek viselni. A felperesi jogi képviselő a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a és a csatolt díjmegállapodás alapján 570.000 forint + ÁFA (bruttó 723.900 forint) ügyvédi munkadíjat számított fel, annak mérséklésére okot adó körülményt az elsőfokú bíróság nem észlelt, ilyenre az alperesek sem hivatkoztak. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján az állam által előlegezett 31.500 forint eljárási illeték viselésére az alperesek a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében egymás között egyetemlegesen kötelesek.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a III. és IV. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Kérték továbbá az elsőfokú bíróság által megállapított, az alpereseket terhelő 723.900 forint összegű perköltség mérséklését a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. §-a alapján nettó 35.000 forint összegre tekintettel arra, hogy a megállapított munkadíj és a felperes jogi képviselője által ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység között aránytalanság áll fenn, az kirívóan eltúlzott, a piaci viszonyokkal és a józan ésszel ellentétes. A felperest a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kérték kötelezni a felmerült perköltségének viselésére.

[16] Hivatkozásuk szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:44. § (1) bekezdésére tekintettel megsértette az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott jogokat, azaz a szabad véleménynyilvánításhoz és a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatáshoz való jogot, amely a közéleti szereplők személyiségi jogainak védelmét a szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja. A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapították.

[17] Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét megalapozó tények értékelése során mellőzte annak a körülménynek a figyelembevételét, hogy maguk a felperes által valótlannak minősített tény vonatkozásában nem tettek állítást, azt csupán az eredeti médiacikk megosztásával híresztelték. Fenntartották azon álláspontjukat, miszerint egy harmadik személy (kiadó) által nyilvánosságra hozott médiacikk jóhiszemű megosztása, azaz híresztelése során a közügyekkel kapcsolatban kifejtett tényállítások a véleménynyilvánításra vonatkozó védelemben részesülnek még akkor is, ha a kifejtett tény híresztelője nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el {13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolás [31] bekezdés}. A felperes által sérelmezett tényállítás hitelességének ellenőrzése az ügy jellegéből, illetve tárgyából és a felek személyéből fakadóan, tekintettel az újságírók informátorvédelméhez való jogára is, tőlük nem volt elvárható és ezt nem változtatja meg az a körülmény sem, hogy országgyűlési képviselők. A felperessel ellentétben, akinek lehetősége van a személyiségi jogi és a sajtóhelyreigazítási perben megkövetelnie a cikk szerzőjétől, illetve kiadójától, hogy – jelen esetben a cikkben hivatkozott hangfelvétellel – bizonyítsa az általa előadott tényeket, saját maguk nincsenek ebben a helyzetben országgyűlési képviselőként sem. Sem a foglalkozásuk, sem a közjogi tisztségük nem alapozza meg számukra azt a lehetőséget, hogy az általuk közzétett tény igazságtartalma kapcsán több információhoz jussanak az eredeti cikk kiadójától vagy szerzőjétől, mint bármely más állampolgár. Nyilvánvalóan a foglalkozásuk sem kívánja meg a másoktól eltérő speciális szakmai körültekintést, mint ami az oknyomozó újságírótól számon kérhető lenne.

[18] Amennyiben – az elsőfokú ítéletben kifejtett indokok alapján – egy forrásmegjelöléssel ellátott, közügyekkel kapcsolatos tényállítást tartalmazó sajtócikk alperesek általi megosztása alkalmas lenne a közéleti szereplő felperes jóhírneve megsértésének megállapítására anélkül, hogy a felperesnek bizonyítania kellene az alperesek rosszhiszeműségét, akkor a demokratikus közéleti diskurzus ellehetetlenülne. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság a 3001/2018. (I. 10.) AB határozat indokolás [26] bekezdésében, továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozat indokolás [50] bekezdésében. Fenntartották továbbá, hogy a sérelmezett tényállítás nem alkalmas a felperes jóhírnévhez való jogának megsértésére, ugyanis a „személyesen járt közben” kifejezés sem önmagában, sem az egész szövegkörnyezetet figyelembe véve nem jelenti valamely büntetendő vagy jogellenes tényállás kimerítését, csak abban az esetben, ha azt a cikkben véleményként felvetett következményként valamely hatóság, illetve bíróság megállapítja. Álláspontjuk szerint tehát a felperest, mint közéleti szereplőt érintő, annak közéleti tevékenységével kapcsolatos, részben tényeket tartalmazó vélemény híresztelése során – az alperesi rosszhiszeműség felperes általi bizonyítása híján – nem valósulhat meg a jóhírnévhez való jog sérelme, mivel a tények bizonyítására nincs lehetőségük. Ezenfelül a sérelmezett tényállítás nem alkalmas a jóhírnév megsértésére.

[19] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta. Az alpereseket a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült 200.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjának megtérítésére kérte kötelezni. Érvelése szerint a fellebbezési kérelem alapvetően a bírói mérlegelésnek az anyagi jogi jogszabályoknak való megfelelését támadná, mellőzve annak kifejtését, hogy a lefolytatott bizonyítás során feltárt bizonyítékok mérlegelése milyen okból lenne logikátlan, okszerűtlen vagy az anyagi jogi normát sértő. Önmagában az, hogy az alperesek a bírói mérlegeléssel nem értenek egyet, nem

teszi megtámadhatóvá az elsőfokú ítéletet. Hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkében adott iránymutatásra, az Alkotmánybíróság 3151/2013. (VII. 24.) AB határozat indokolásának [21] pontjában írtakra, melyekből okszerűen következik, hogy az objektív teleologikus értelmezés nem eredményezheti a jogi norma tartalmától való elszakadást. A bizonyítási eljárás lényege, hogy a bizonyítékokat a logika szabályai szerint a racionális gondolkodásnak megfelelően kell értékelni, az ismert tényekből vonhatók le következtetések a múltbeli eseményekre. A bizonyítás módjával, eszközeivel és mérlegelésével kapcsolatosan a Pp. is tartalmaz utalásokat. A jogalkalmazónak az alkalmasság, az észszerűség és okszerűség, valamint a célszerűség követelményeit szükséges betartani. Az alperesek fellebbezésükben nem mutatnak rá, hogy a bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság részéről milyen okból és terjedelemben lett volna kirívóan okszerűtlen, logikátlan, a tényállás milyen okból, milyen tekintetben hiányos vagy iratellenes. Ezzel szemben álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot teljeskörűen és megfelelő módon értékelt. Ennek során anyagi jogi jogszabályi rendelkezést nem sértett. A tényállást helyesen tárta fel.

[20] Kiemelte azt, hogy a perbeli esetben valótlan tényállítás alperesek általi híresztelése történt, valótlan tényállítás tekintetében semmilyen szintű tűrés kötelezettsége nincs. A tűrés kötelezettség a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos védelme körében értelmezhető, valótlan tényállítás híresztelése esetén a tűrés kötelezettség fogalmilag kizárt. Ezen álláspontjának alátámasztására a 7/2014. (III. 7.) AB határozat indokolásának [49] pontját, a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.543/2021/3. számú határozatát, a Pf.20.406/2024/4. számú határozatát, a Pf.20.395/2024/4. számú, a 20.034/2022/5. számú és a 20.800/2021/5. számú határozatait hívta fel. Helyesen mutatott rá az elsőfokú ítélet arra, hogy az alperesek nyilatkozata szerint a sérelmezett tényállítás valós, de ennek bizonyítására nem ajánlottak fel bizonyítékokat, így kötelesek viselni a bizonyítatlanság terhét.

[21] Hangsúlyozta, hogy a sérelmezett cikkben közölt tényállítás egy konkrét eseményt ír le, ezért az objektív valóság hitelének látszatát kelti. Az átlagos hírolvasó a cikk szövegkontextusában azt gondolja, hogy az állítólagos „közbenjárása” révén a telekegyesítési eljárás a jogszabályi eljárások megkerülésével, a jogszabályi előírások ellenére és a jogszabályban előírt ügyintézési határidőkhöz képest jelentősen kedvezőbb időn belül történt meg. Ez az állított magatartás a társadalomban kialakult általános megítélés, az általános erkölcsi és közfelfogás szerint nem elfogadható, kivetendő, adott esetben büntetőjogi tényállást is megvalósíthat. Az adott magatartásforma, illetőleg azzal összefüggésben bizonyos bűncselekmények gyanújának felvetése objektíve alkalmas arra, hogy személyét kompromittálja, a társadalmi megítélését negatív irányba befolyásolja, vele szemben a közbizalmat rombolja. A sérelmezett cikk tartalmából az lenne a formális logika és a nyelvtani értelmezés alapján megállapítható, hogy valamilyen anyagi vagy egyéb jogellenes előnyt adva, ígérve vagy elfogadva, nével fennálló személyes kapcsolatára figyelemmel nyújtott vagy ígért segítséget egy telekegyesítési eljárás elintézésében. Fenntartotta azon álláspontját is, mely szerint az alperesek esetében a közmegbízatusukból eredően is elvárható lett volna, hogy megkíséreljék tisztázni a személyére tett tényállítások valóságtartalmát, ezt a gondosságot és körültekintést sem a III. rendű, sem a IV. rendű alperes nem tanúsította. A sajtócikk megjelenését követően felkérhették volna a szerzőt arra, hogy igazolja a sérelmezett cikkben tett tényállítás valóságtartalmát, de ezt meg sem kísérelték.

[22] Álláspontja szerint kiemelt jelentőséggel bír az ügyben az is, hogy mindkét alperes országgyűlési képviselő, az Országgyűlés tagjaként közmegebizatással rendelkeznek, az általuk nyilvánosságra hozott vagy közvetített tényállításoknak az átlagos olvasók, illetve a közösségi oldalakat használó átlagos felhasználó bizonyos köre az objektív hitelesség látszatát tulajdonítja. Így fokozott gondossággal lettek volna kötelesek eljárni olyan esetben, amikor a hírforrás valóságtartalmának igazolása nélkül valósnak fogadtak el és tettek közzé amúgy kétes eredetű, ellenőrizhetetlen információkat.

[23] Megalapozatlannak tartotta a megállapított perköltség mérséklésére előterjesztett fellebbezési kérelmet és tekintettel arra, hogy a perköltségigényét a becsatolt megbízási szerződésben meghatározott díjtételek szerint számította fel. Ezen díjtételek piaci értelemben nem eltűztek, a perköltség igény arányban áll a kifejtett jogi munka mértékével.

[24] A III. és IV. rendű alperes fellebbezése alapos.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 380. §-ában megjelölt az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre a fellebbező alperesek sem hivatkoztak. Nem észlelt a másodfokú bíróság a Pp. 381. §-ában szabályozott mérlegelhető hatályon kívül helyezésre okot adó körülményt sem, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[26] A véleménynyilvánítás szabadságához és a jóhírnév védelméhez való joggal kapcsolatos ügyekben minden alkalommal felmerül az említett alapjogok érintettsége, ebből következően pedig megkerülhetetlen, hogy a bíróság a döntés során az Alkotmánybíróság jogokkal kapcsolatos, az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdés szerinti jogértelmezését figyelembe vegye (Kúria Pfv. 20.774/2023/6.). A felek személyére, az alperesek megszólalására tekintettel – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – az Alaptörvény VI. és IX. cikkének rendelkezéseit is figyelembe kellett venni, a perben szükséges volt az egyes alapjogok érvényesülésének mérlegelés útján történő összevetése. Amennyiben az ügyben felmerül valamelyik alapjog érintettsége, a bíróságnak saját jogértelmezését a jog alkotmányos tartalmával összhangban kell kialakítania {3/2015. (II. 2.) AB határozat Indokolás [18]}.

[27] A sérelmezett alperesi magatartások vizsgálatakor a bíróságnak abból kellett kiindulnia, hogy a <http://portál> neve internetes portálon megjelent cikk elérhetőségét biztosító link megosztására azért került sor, mert ahogyan azt a III. és IV. rendű alperes Facebook bejegyzése tartalmazza is, ún. korrupciófigyelőt indítottak és a megosztott cikkben írtak okán feljelentést kívánnak tenni. Ezért a cikk témája és annak alperesek általi megosztása a közügyek vitájához kapcsolható.

[28] A másodfokú bíróság az ügy alapjogi érintettségét észelve az érdekmérlegelést elvégezte. Annak értékelése során, hogy egy közéleti vitában érintett személy türeli kötelezettsége meddig terjed, mennyiben korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését a közéleti vitában résztvevők személyiségének a védelme, az Alkotmánybíróság az alábbi szempontoknak tulajdonít meghatározó jelentőséget: a véleményt kifejező nyilvános közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e; a nyilvános közléssel érintett személy közszereplői minőségben jelenik-e meg; a nyilvános közlés tényállítást vagy értékítéletet foglal-e magában; a nyilvános közlés sérti-e az érintett személy emberi méltóságát vagy jóhírnevét (becsületét) {3145/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [38]}.

[29] Annak megítélésekor, hogy a közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [39] bekezdése ad iránymutatást, miszerint „figyelembe kell venni elsősorban a közlés megjelenésének módját, körülményeit és a vélemény tárgyát, kontextusát, a közlést érintően vizsgálni kell a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. További szempontként szükséges értékelni a kijelentés tartalmát, stílusát, illetve a közlés aktualitását, valamint célját. Amennyiben e körülmények értékelésével az állapítható meg, hogy a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvez. Az ilyen közlés ugyanis a közhatalom és a közhatalmat gyakorlók ellenőrzésének, ellenőrizhetőségének egyik legfőbb garanciája, amely egy plurális alapokra épülő társadalom demokratikus és nyílt működéséhez nélkülözhetetlen” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]; 3001/2018. (I. 10.) AB határozat, Indokolás [28],[48]}.

[30] Ezen szempontrendszer alapján elvégzett vizsgálat eredményeként az volt megállapítható, hogy a cikkben írtak megosztása a közügyek megvitatásának körébe tartozik, ebből következően a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmát élvez. A cikk témáját, az országgyűlési képviselő alperesek általi közzététel célját, a megjelenés helyét – a politikusok hivatalos Facebook oldala – figyelembe véve, kiemelve, hogy az alperesek által megindítani kívánt korrupciós eljáráshoz kapcsolódóan került sor a cikk megosztására, amely közéleti vitát érint a szintén politikus, közszereplő felperes közéleti tevékenységéhez kapcsolhatóan, megállapítható volt az is, hogy a közzétételre nem öncélúan került sor.

[31] Annak megítélése során, hogy a felperest az adott közlésekkel összefüggésben megilleti-e a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése által biztosított személyiségi jogvédelem, avagy a közélet szereplőjeként személyiségi jogai a Ptk. 2:44. § (1) bekezdésben foglalt feltételek teljesülése esetén korlátozhatók, figyelemmel kellett lenni arra, hogy a közügyekkel összefüggő vélemények kinyilvánítását a szólásszabadság különös erővel védelmezi, és a közügyek megvitatásának lényegi részét jelentik a közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások. A társadalmi, politikai viták jelentős részben éppen abból állnak, hogy a közélet szereplői, illetve a közvitában résztvevők egymás

elképzeléseit, politikai teljesítményét és azzal összefüggésben egymás személyiségét is bírálják {lásd többek között: 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [45], [48]}. A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit [7/2014. (III. 7.) AB határozat].

[32] Adott esetben a másodfokú bíróság megítélése szerint az alperesek által megosztott közléssel nem került sor a véleménynyilvánítási szabadság megengedett keretein való túllépésre még akkor sem, ha a megosztott írás kifogásolt része tényállítást is tartalmaz. A szólásszabadság körébe tartozik minden olyan közlés, ami a társadalmi gondolatcsere része. A közéleti szólás általános alkotmányjogi védelem alatt áll, ennek keretei között a valótlan tényállítások nem élveznek korlátlan alkotmányos védelmet, de a társadalmi vita velejárójaként nem rekeszthető ki a véleményszabadság köréből, ezért az ügy összes körülményének a mérlegelése vezethet arra, hogy nincs alkotmányos lehetőség a valótlan tényállítást tevő jogi felelősségre vonására {34/2017. (XI. 11.) AB határozat indokolás [33]-[34] bekezdés}.

[33] Azt, hogy az alapjogok kollíziója esetén melyik jogot szükséges előre engedni, esetről esetre kell a bíróságoknak mérlegelni.

[34] Magyarország Alaptörvénye VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A IX. cikk (1) bekezdése pedig kimondja, hogy mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Adott esetben tehát a két alapjog versenget egymással. Miután egyik jog sem elsődleges a másikkal szemben, egyik sem korlátozhatatlan alapjog, az azonos szinten védett jogok érintettsége okán abban kellett állást foglalnia a bíróságnak, hogy jelen esetben melyiket kell előre engedni. A közéleti témákhoz, közügyekhez kapcsolódó véleménynyilvánítás vonhatja maga után a szélesebb türeési küszöb alkalmazhatóságát. A keresettel érintett cikket a már kifejtettek szerint tehát az alperesek közéleti témához, az általuk megindított korrupció figyeléshez kapcsolódóan használták fel, a felperes személye, tevékenysége tehát közérdeklődésre számot tartó üggyhöz kapcsolható. A sérelmezett kijelentés a politikus felperest a közszereplői minőségében érintette, a cikk megosztására pedig a fentiek szerint nem öncélúan, hanem a korrupciós ügyek vizsgálatához kapcsolódóan került sor.

[35] Nem kétséges az, hogy a kijelentést másként kell megítélni, ha azt sajtószerv teszi, a sajtószerveknek a nyilvános közlés kapcsán a szabad véleménynyilvánításhoz való jog gyakorlása során további kötelezettségei vannak, és a cikkben írtaknak kellő ténybeli alapokkal kell rendelkeznie. A perbeli esetben a közzétételre egy közösségi médiafelületen került sor, a valóságtartalom ellenőrzésének kötelezettsége és az újságírók szakmai gondossági követelménye az alpereseket nem terhelte.

[36] Az Alkotmánybíróság iránymutatása szerint a versengő értékek összevetését a véleményszabadság felől közelítve kell megközelíteni és az ügy összes körülményét vizsgálni, értékelni szükséges, az alkotmányos szempontok figyelembevétele nélkül az ügy érdemében dönteni nem lehet. A korrupciógyanús ügyek minden esetben a társadalom széleskörű érdeklődésére tartanak számot. Adott esetben az alperesek észelve a cikk megjelenését azt azért kívánták megosztani, mert annak okán vizsgálatot kívántak indítani, mégpedig feljelentés megtétele útján, ezért felelőségük a sajtószervek felelőségével, a szakmai újságírás követelményével nem azonos. Abban az esetben, ha az értékítéletek közzétételéhez fontos információknak, bizonyítékoknak kellene rendelkezésre állnia a közügyek vitájában, az a véleménynyilvánítási szabadság alapjogát kiüresítené.

[37] Mindezek okán indokolt volt a felperes személyiségi jogának védelmével szemben a véleménynyilvánítási szabadság előtérbe helyezése.

[38] Az alperesek fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles viselni az első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjakból álló perköltséget és a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 42. § (1) bekezdés a) pontja, 46. § (1) bekezdése alapján alperesenként számított kereseti- és fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően 2 x 31.500 forint és 2 x 48.000 forint összegben. Az ügyvédi munkadíj mértékének meghatározására az alperesek felszámításának megfelelően a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor.

[39] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. április 14.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Mizerák Judit s.k.
bíró